USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **V. H. P.**, zastoupen Mgr. Radkou Čadovou, advokátkou se sídlem Májová 608/23, Cheb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2022, č. j. OAM-109/ZA-ZA11-HA13-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze, ze dne 29. 7. 2022, č. j. 45 Az 3/2022-23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 4. 2022, č. j. OAM 109/ZA ZA11 HA13 2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 29. 7. 2022 zamítl.

[3] Uvedl, že žalobce nevznesl žádné argumenty, které by byly podřaditelné pod důvody podle § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Pokud tvrdil, že splňuje podmínky dle § 13 zákona o azylu, pak této námitce nelze vyhovět. Žalobce totiž pouze uvedl, že žije ve společné domácnosti s družkou, která má v ČR povolen trvalý pobyt; že s ní žil již před svým odsouzením a po propuštění z výkonu trestu soužití obnovil, ačkoliv je dosud vdaná za jiného muže. Tuto argumentaci však krajský soud nevyslyšel, neboť podle § 13 zákona o azylu lze pouze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníku azylanta (viz odstavec 2 citovaného ustanovení). Azylantem

se přitom rozumí cizinec, kterému byl podle zákona o azylu udělen azyl, a to po dobu platnosti rozhodnutí o udělení azylu (§ 2 odst. 2 zákona o azylu). Toto postavení však žalobcova družka nemá. Pokud jde o poskytnutí ochrany ve smyslu § 14 zákona o azylu, pak na ni není právní nárok a ani žalobce žádné relevantní skutečnosti netvrdil. Jeho žalobní tvrzení o soužití s družkou je nadto v rozporu s průběhem pohovoru před žalovaným, kde se o ní nijak nezmínil. Žalobce byl rovněž vyloučen z mezinárodní ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť byl odsouzen k 8 letům trestu odnětí svobody a trestu vyhoštění ve výměře 7 let za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Z výše uvedených důvodů soud neprovedl ani navržené důkazy, které by na věci nemohly nic změnit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] Uvedl, že napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný, neboť soud neprovedl jím navržené důkazy (jeho výslech a výslech družky) o jejich dlouhodobém soužití ve společné domácnosti. S ohledem na ně jsou splněny důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Připomněl, že stěžovatel páchal na území ČR trestnou činnost, byl pravomocně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, ze kterého byl následně podmíněně propuštěn. O mezinárodní ochranu pak požádal teprve následně, když mu hrozilo vyhoštění. V průběhu správního řízení uvedené skutečnosti nelze brát jako azylově relevantní, ale jako snahu legalizovat pobyt na území ČR, k čemuž neslouží zákon o azylu, nýbrž zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Dále zpochybnil tvrzenou společnou domácnost s družkou, která mimo jiné bydlí na jiné adrese než stěžovatel.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), přípustná.

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*". O přijatelnou kasační stížnost se dle zde citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti žádné důvody přijatelnosti výslovně nesdělil. Jak ovšem vyplývá i ze shora citovaného usnesení, je sice v zájmu stěžovatele, aby uvedl, v čem spatřuje přesah svých zájmů, pokud tak ovšem neučiní, neznamená to, že by Nejvyšší správní soud bez dalšího přikročil k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[10] Kasační soud však dospěl k závěru, že v případě stěžovatele podmínky přijatelnosti kasační stížnosti splněny nejsou.

[11] Soud předně konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Krajský soud jasně, srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem uvedl, proč námitky tvrzené stěžovatelem neshledal důvodnými, a napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska všech důvodů pro udělení azylu, jakož i doplňkové ochrany. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí řádně odůvodněné, ze kterého je zcela zřejmé, proč krajský soud žalobu stěžovatele zamítl. Tyto své závěry podpořil rovněž odkazy na relevantní judikaturu správních soudů. Současně Nejvyšší správní soud neshledal, že by došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

[12] Pokud jde o jeho vazby s družkou, pak krajský soud zcela správně uvedl, že tato skutečnost není v nyní souzeném případu relevantní (ve smyslu § 13 zákona o azylu), neboť jeho družka nemá postavení azylanta. Její výslech by byl v tomto ohledu nadbytečný. Kasační soud rovněž odkazuje na rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003-55, ve kterém uvedl, že dokonce ani manželství s občanem České republiky nemůže být samo o sobě důvodem pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu (shodně též například usnesení kasačního soudu ze dne 11. 1. 2020, č. j. 7 Azs 217/2019-47). To neplatí pouze ve zcela výjimečných případech, o který se však nyní nejedná.

[13] V tomto ohledu krajský soud rovněž správně odkázal na judikaturu, dle které na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok, je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných a konečné posouzení je otázkou správního uvážení; tomu odpovídá omezený soudní přezkum (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Důkazní břemeno nadto leželo na stěžovateli, který svou vazbu s družkou uvedl až v žalobě a žalovaný tuto skutečnost tak zohlednit ani nemohl.

[14] V dané věci tak nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak kasační soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu